

Мони иска да каже нѣщо, махва решително ръка, ала пакъ замълчава.

Дълго мълчание.

Захарина. (Става) Мони, следъ всичко, което стана въ нашия домъ, азъ мисля, че не остава друго, освенъ да си ида... Само едно те моля: не мисли, че азъ съмъ паднала жена... Ще ми позволишъ да виждамъ детето... Детето!... Милата ми рожба!

Лена. (Скача и почва да я държи) Стига-стига, че пакъ...

Захарина. Зпирамъ, нѣма повече... Ето тръгвамъ си (Станала, погледва на около) Чува се далеченъ камбаненъ звънъ за вечерня.

Захарина. (Застава предъ иконата, прекръстя се) Позволи ми за последенъ пътъ да запаля кандилото... утре е Игнаждень!

Мони. (Я погледва просълзенъ и замълчава.)

Захарина запалва кандилото, отегля се крачка и, слушаана въ камбанния звънъ, съзерцавайки кандилото, сякашъ забравила, че си тръгва, шепне: Игнаждень... Гърнето съ царевица клокочи край огъня; гости за полъзъ. (Прималѣла, сѣда на стола срещу иконата).

Мони (Сепнатъ, приближава я, да разбере какво ѝ става).

Захарина. (Като вдига глава) И никога азъ вече нѣма запаля това кандилце срещу Игнаждень!

Тия думи смѣкчаватъ възбуждението у